

Over dit boek

Dit is een digitale kopie van een boek dat al generaties lang op bibliotheekplanken heeft gestaan, maar nu zorgvuldig is gescand door Google. Dat doen we omdat we alle boeken ter wereld online beschikbaar willen maken.

Dit boek is zo oud dat het auteursrecht erop is verlopen, zodat het boek nu deel uitmaakt van het publieke domein. Een boek dat tot het publieke domein behoort, is een boek dat nooit onder het auteursrecht is gevallen, of waarvan de wettelijke auteursrechttermijn is verlopen. Het kan per land verschillen of een boek tot het publieke domein behoort. Boeken in het publieke domein zijn een stem uit het verleden. Ze vormen een bron van geschiedenis, cultuur en kennis die anders moeilijk te verkrijgen zou zijn.

Aantekeningen, opmerkingen en andere kanttekeningen die in het origineel stonden, worden weergegeven in dit bestand, als herinnering aan de lange reis die het boek heeft gemaakt van uitgever naar bibliotheek, en uiteindelijk naar u.

Richtlijnen voor gebruik

Google werkt samen met bibliotheken om materiaal uit het publieke domein te digitaliseren, zodat het voor iedereen beschikbaar wordt. Boeken uit het publieke domein behoren toe aan het publiek; wij bewaren ze alleen. Dit is echter een kostbaar proces. Om deze dienst te kunnen blijven leveren, hebben we maatregelen genomen om misbruik door commerciële partijen te voorkomen, zoals het plaatsen van technische beperkingen op automatisch zoeken.

Verder vragen we u het volgende:

- + *Gebruik de bestanden alleen voor niet-commerciële doeleinden* We hebben Zoeken naar boeken met Google ontworpen voor gebruik door individuen. We vragen u deze bestanden alleen te gebruiken voor persoonlijke en niet-commerciële doeleinden.
- + *Voer geen geautomatiseerde zoekopdrachten uit* Stuur geen geautomatiseerde zoekopdrachten naar het systeem van Google. Als u onderzoek doet naar computervertalingen, optische tekenherkenning of andere wetenschapsgebieden waarbij u toegang nodig heeft tot grote hoeveelheden tekst, kunt u contact met ons opnemen. We raden u aan hiervoor materiaal uit het publieke domein te gebruiken, en kunnen u misschien hiermee van dienst zijn.
- + *Laat de eigendomsverklaring staan* Het “watermerk” van Google dat u onder aan elk bestand ziet, dient om mensen informatie over het project te geven, en ze te helpen extra materiaal te vinden met Zoeken naar boeken met Google. Verwijder dit watermerk niet.
- + *Houd u aan de wet* Wat u ook doet, houd er rekening mee dat u er zelf verantwoordelijk voor bent dat alles wat u doet legaal is. U kunt er niet van uitgaan dat wanneer een werk beschikbaar lijkt te zijn voor het publieke domein in de Verenigde Staten, het ook publiek domein is voor gebruikers in andere landen. Of er nog auteursrecht op een boek rust, verschilt per land. We kunnen u niet vertellen wat u in uw geval met een bepaald boek mag doen. Neem niet zomaar aan dat u een boek overal ter wereld op allerlei manieren kunt gebruiken, wanneer het eenmaal in Zoeken naar boeken met Google staat. De wettelijke aansprakelijkheid voor auteursrechten is behoorlijk streng.

Informatie over Zoeken naar boeken met Google

Het doel van Google is om alle informatie wereldwijd toegankelijk en bruikbaar te maken. Zoeken naar boeken met Google helpt lezers boeken uit allerlei landen te ontdekken, en helpt auteurs en uitgevers om een nieuw leespubliek te bereiken. U kunt de volledige tekst van dit boek doorzoeken op het web via <http://books.google.com>

1187

C 14

~~2550~~

1187

C.14

MENGEL-STOFFEN
VAN HET
TAAL- EN DICHTLIEVEND
GEZELSCHAP
TE
LEIDEN.

ONDER DE SPREUK:

ULTRA POSSE NEMO OBLIGATUR.

T E L E I D E N,
BIJ T. K O E T,
M D C C L X X V I I I.

NED.
LETTERK.

YACHT CLUB

1917

MEMBERSHIP LIST

MEMBERS

MEMBERS

MEMBERS

MEMBERS

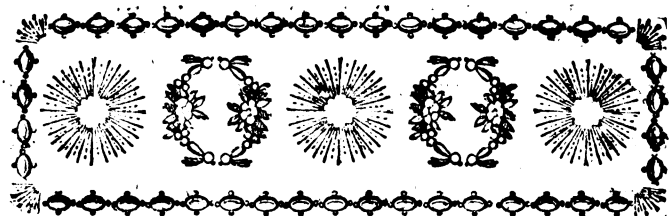
MEMBERS

MEMBERS

MEMBERS

MEMBERS

VOORBERICHT.

*W*elk eene stoutheid! — Dichtstukjens van
zoo weinig aangelegenheid in 't licht te
geeven in een tijd, zoo vruchtbaar in men-
schen, die zich Dichters waanen, zoo vol
van aanzienlijke Genoodschappen, en Maatschappijen, en
zoo vit-ziek in desselfs algemeene beleevers!

- Wij voorzien, dat deeze en geene bedil-zieke Leezer op
het bloote gezicht van den tijtel en het register deze aanmer-
king maaken zal; doch wij zullen daar op niet alles an-
dwoorden wat wij wel zouden kunnen, en den bescheiden-
nen Leezer alleen berichten, dat deze verzen den vorsprong-
schuldig zijn aan de vriendelijke omgang van eenige Fon-
gelingen, die, door liefde tot de kunst gedreeven, eenige
Stukjens nu en dan opgesteld, en aan elkanderen mede-

V O O R B E R I C H T.

gedeeft hadden, en vervolgens, niet om te praalen, of den grootschen naam van Dichter te verdienen, maar uit zucht tot voordering in de schoonste der konsten, beslooten in het licht te brengen.

Wij zijn te wel overreed van onze kunst-feilen, dan dat wij eeuigen tijt met het uitgeeven onzer Dichtstukjens (welke wij aan het oordeel van kundigen gaarne overlaaten rijmen of gedichten te noemen) zouden denken te bejaagen; 't zat ons altoos aangenaam zijn van iemand, wie bij ook zij, iets te leeren, dat ons nuttig weezen kan; maar aan laffe, naamlooze en laage pasquilleij zullen wij ons zoo weinig bekreunen, als of dezelve niet geschreeven waaren, ons, indien men tot die onedelmoedige bandeling met ons komen mogt, troostende met het voorbeeld van de doorluchsigste Verstand en aanzienlijkste Genootschappen van onzen tijd.

Het zoude ons ook niet vreemd voorkomen, wanneer iemand meende, dat wij met meerder vrucht ons in eenig beroemd Genootschap zouden begeeven hebben, en niet een afzonderlijk Gezelschap behoorden op te richten: Dan, wij zijn te wel bewust van ons onvermogen om eenig Genootschap van naam eere aan te doen, dat wij veel eer vreesden

het

V O O R B E R I C H T.

het te zullen onteeren door onze kunstloosheid, en dit alleen doet ons besluiten afzonderlijk ons zoo lang te oefenen, dat wij ook naar verdiensten in het een of ander mogten werden toegelaaten. Hoe verre wij nu gevoorderd zijn, oordeels men uit deeze proeve, en zo dezelve de eer heeft eenigzints te bebaagen, zullen wij (doch wanneer kunnen wij niet bepaalen) dezelve met een tweede Stukjen achtervolgen: verzoekende ook tevens zo iemand zich als Lid bij ons wil voegen of een dichtstukjen, of bespiegeling in poëtisch profe aan ons toe wil zenden, zich te adresfeeren aan den Uitgeever dezes, doch de brieven vragt-vrij, zijnde het twee Grondkwetten van ons Gezelschap, geene Leden toe te laaten, dan die der Hervormde of Augsburgsche Geloofsbelijdenis zijn toegedaan; en geene Dichtstukken goed te keuren, welke met de leer der hervormde Kerk, de eerbied aan Overheden en Leeraars schuldig en overeenkoomstig, op bijzondere personen sabimpende, of met Christelijke zeeden strijdig zijn.

Door onachtzaamheid des Correctors zijn hier en daar eenige drukfeilen ingesloopen, van welke, immers die da zin het meest storen, wij achter aan een lijst zullen opgeeven, behynde voor het overige gezorgd, dat het werk

V O O R B E R I C H T.

van druk-gieraaden zoo veel mogelijk zoude voorzien
zijn.

Gebruik onzen arbeid, gunstig Leezer! zoo gijze zulke
waardig keurd, en begunstig onze poogingen, terwijf wij
naar vermogen zullen trachten toeteneemen. Vaar wel.

Uit naam van het Gezelschap

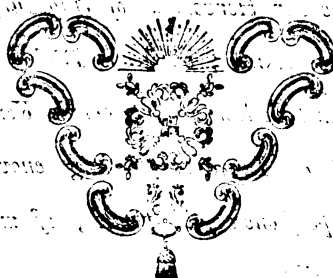
ULTRA POSSE NEMO OBLIGATUR.

J. S.

LEIDEN

den 7. van Wintermaand

des Jaars 1777.

L I J S T

LIJST DER VERZEN,

In dit Eerste Stukjen voorkoomende.

Aan de Dichtkunst. J. G.

God de Vader. M. H.

God de Zoon. M. H.

God de H. Geest. M. H.

Op de geboorte des Zaligmakers. J. S.

De lof van den Heere JESUS, in het daarstellen van zijne Borg-gerechtigheid. M. H.

Voor het Heilig Avondmaal. J. S.

Lof des Geloofs. J. S.

Op de Geloofs-belijdenis van N. N. J. G.

Op de verandering des Jaars. J. S.

Aan de Weereld. J. S.

De waare blijdschap afgeschetst. M. H.

De Stervende Kristen. M. H.

Mopusus bij het Sterfbedde van Elsjen. M. H.

Lijk-klagt over het affterven van Clorimeen. J. S.

Graf-schrift. J. S.

Nagedachten op de gewoone Verjaardag van Eucratia. J. S.

De rasch gestilde Droefheid. J. G.

Droevig Lot. M. H.

- Op de eerste Beginfelen der Poëzij van Mejuffer N. N. J. S.*
De Dichter in zijn Boekvertrek. M. H.
Op het Tweede Jubelfeest van Leidens Hoogfchóol. J. S.
Morgen-zang tusfchen Harmen en Krelis. J. S.
Wonderlijk Geval. J. G.
De Lof der Chocolaade. J. S.
De Kristen, berdenkende 's Waerelds ijdelheid. P. M.
De Oprechte Trouw. J. G.
Het ongelukkig Paard-rijden. M. H.
Aan de Beminnaars der Deugd. M. H.

A A N

A A N D E
D I C H T K U N S T.
B I J D E E E R S T E
V E R G A D E R I N G D E R
L E E D E N.

Volfchoone Poëzij, uit Hemelsch zaad gesprooten,
Zie gunstig op ons neêr, volzalige Godin!
Ach wierdt uw gunst-trezoor ons mildelijk ontfloten,
Dat onze boezem blaakte in uwe hemelmin!
Wij vallen U te voet, terwijl we uw scepter kuschten,
We aanbidden uwen naam, Beheerschter van ons hart!
Niets moet den reinen gloed van onzen ijver bluschen,
Geef, geef ons juichensstof, die 't roest der eeuwen tart.
Volmaakte Dichtkunst! wie wie zoude uw' dienst verachten?
Hem, die uw naam onteert, doorknaag' de wreev'le nijd,
Wen hij uw dankbaar kroost op Cherubijnen-schachten
Ziet streeven naar den krans in 't rijk der eeuwigheid.
Hij, die uw gunst misbruikt en spot met uwe gaaven,
Waar mee ge uw Offerzaars zoo menigwerf verheugd,
Word' nimmermeer gedacht bij rechtgeaarte braaven,
En mist in eeuwigheid zijn-ingebeelde vreugd.

Gij kund door Hemel-val de hardste harten scheuren,

En kneed de dorre rots als wasch en zachte kleij,

Gij schenkd ons nectar-drank en ambrozijne geuren,

En uw' vergode taal is Eng'len-melodij.

Zoo rasch Ge uw mond ontfliud, zien we in uw Tempel-kooren,

Een Cherubijnen-schaar, die U gestaeg omringt,

En helsch geweld en nijd en afgunst doen verfmooen,

Als Gij van s' kristens pligt en heil-genoegen zingd.

Gij doet het ongelooft op barre klippen stranden,

De duistere afgrond beeft, de onzaal'ge rei verbleekt,

De vuige hel-tijran knerscht op zijn wreede tanden,

Wen Gij door uwe snaar het staale hart verbreekd.

Gij kunt droefgeestigheid en ijd'le zorg verdrijven,

Gij spoord ons altijd aan tot waare dankbaarheid,

Wat deugds-betragting heet doet Gij in achtung blijven,

— En Godsdienst-oefening is aan uw dienst gewijd.

* Gij scharpd het teeder brein, en kund de grijsheid freeken,

In alle omstandigheên zijt Gij een trouwe baak,

Gij maakt de wildernis tot blijde lust-prieelen,

En schenkt ons vergenoegd het nuttigst tijd-vermaak.

Gij.

* Ik heb hier het oog op 't geen de onvergelykelijke Ciccero van de beschaavende letteren (het welk in de noot genoeg geprezene Dichtkunst ook waar is,) getuigt in *Orat.*

pro

Gij laat uw Priesterchaar zelfs nu hun sterven leeven;

Terwijl Gij hen met lof- en eer- lauwrizen kroond,

En eindlijk zullen zij door lucht en wolken streeven,

Naar dat volzaalig oord, daar Gij, ó Dichtkunst! woond.

Wie zal, wie kan naar eisch uw' schellen lof verheffen?

Mijn' zwakke zangeres verliest en moed en kracht,

Wie kan uw beelden met juiste verwen treffen:

'K verlies mij zelf helaas! daar ligt de ganze schacht!

Verruikend oogenblik! laat ik mijn hartstocht uiten,

En schoon ik daar waardij niet melde van uw lof,

Wil onze noeste vlijt noeh ijfrig poogen stuiten,

Maar schenk toerijke gunst ons altijd zingens stof.

Blijf, blijf ons eenigst doel, ons innigst ziel-behagen,

Door U verliest deeze aard' ons eene hemel-vreugd!

Verzel, ó Achtere Maagd! alle onze levens-dagen,

Gij gaafd alreede een lach aan onze vroege jeugd.

Ai! bied ons noch de hand, uw Goddelijk vermogen

Wordt door 't U minnend kroost nu aan den dag gebracht,

Op U zal 't staarend oog van ons vertrouwen beogen,

Wij steunen onderling op uw' verborgen kracht.

Ende

pro Archid. Poëta. Studia (humanitatis) allefcentium agunt,

senectutem oblestant, secundas res ornant, adversis perfugium,

ac solatium praebent, delectant domi, non impediunt foris;

pernoctant nobiscum, peregrinantur, rusticantur.

Zend op van uwwen troon thands dichterlijke gaaven;
 Uw invloed daale neêr in onzer aller geest;
 Opdat wij vinding-rijk het oordeel meêr beschaaven,
 Schoeij onze denkings-kracht op Goddelijker leest.
 Bestier ons teêr verstand, uw' hand roer' zelf de snaaren,
 Ach! dat uw hemel-licht gestadig ons bestraal',
 En wij Godsdienstigheid met zin-vermaaken paaren,
 En dat uw zoete daauw op onze lippen daal!
 Dan zal 't kunst-minnend Koor der nijv're jongelingen,
 De aanbidders van uw naam, op 't vrije hart-altaar,
 U offerhande doen, wen zij naar lauwers dingen,
 En gij uw invloed toond op hunn' gespannen snaar.
 Dan zal deeze offer-rook de Hemel-gordels-klieven,
 De dankbare wierook-geur zal nad'ren voor uw troon,
 Zij, die U hulde doen en op uw schoon verlieven,
 Eens schitteren als 't gesteente aan uwe glorie-kroon.
 En Gij, op wier vernuft het Vaderland zal roemen,
 Bewonderaars dier Kunst, aast (als de noeste-bij
 Op Hijbla's honing-top) de keur der eêlste bloemen,
 Dan ziet ons nageslagt het heil der Maatschappij!
 Wel aan, grijpt mannen-moed, thands dient de snaar gespannen,
 Zingt vrolijk uit de borst, neemt nu de ijvoore hier,
 Wilt eêrucht, ljd'len waan in eeuwigheid verbannen,
 Vermijden wij vooral een' opgefukten zwier.

Nooit

Nooit worde ons rein gemoed tot spot-lust aangedreoven,

Nooit toone onze eed'le ziel een' uiterlijken sclijn,

Ons worde nimmer een twist-zieke pen gegeven,

Gedoopt in zwarte gal of adderen-venijn.

Laat nooit hovaardigheid bij ons haar zetel stichten,

Dat heerschzucht, bitze nijd van ons zij afgeweert.

Laat al wat ondeugd heet voor blanke Godsvrugt zwichten,

Oprechtheid in den Geest zij bij ons 't hoogst geëerd,

Laat Godsdienst met de deugd bij ons haar woning vinden,

Gelijk 't een kristen past verfiert met hupsche zeën.

En laaten wij ons hart aan vrienden-trouw verbinden,

Door 't juichend Eng'len-koor zoo dikwils aangebeën,

Dat liefde tot de Kunst nog meêr en meerder groeijs,

Gaan wij met Priester-wijn in 't reine Heiligdom,

Het Dichterlijke vuur moet in den boezem gloeijen,

Dan zingen wij de nijd en Momus zoonen stom.

Zoo zingen wij alreede op Serafijnen-wijzen

Den lof der Majesteit, die 't gansch Heel al gebiedt,

Tot dat onze ed'le ziel van hier om hoog zal rijzen,

En zingen voor het Lam het nooit gehoorde lied.

J. G.

A 3

G O D

G O D D E V A D E R.

Wie heeft zijn' troon gevest in 't rijk der eeuwigheden ?

Wie heerscht met majesteit in 't ongenaakbaar hoog ?

Wie schiep het Starrenheir aan 's Hemels zonnen-boog ?

Wie wordt van al wat leeft, als Schepper aanbeden ?

Wie stelde 't eerste paar in 't overzalig *Eden* ?

Wie gaf op *Heere's* kruin de wet voor *Isr'els* oog ? (a)

Wie maakte 't roode Meir voor 't vrezend leger droog ?

Wie heeft voor *Jacobs* kroost als magtig God gestreeden ?

Wie gaf, naar 't heilig woord, zijn' lieven Zoon ten zoen ?

Wie strafte in hem de schuld, die 't menschedom moet voldoen ?

Wie voerde *Paulus* op in 't rijk der Hemellingen ?

Wie stelde *Petrus* vrij uijt kerker en gevaar ?

Wie is der vroomen troost, en heil, en beukelaar ?

Der goden **G O D**, wiens eer de *Serafijnen* zingen.

M. H.

(a) 't Zij zelf, of door den Verbonds-Engel.

G O D

G O D D E Z O O N .

Wie gaf zich zelf' ten zoen voor snoode Helle-slaaven?

Wie werdt te *Bethlehem* gebooren uit een' Maagd?

Wie heeft de kranke Ziel geneezen en geschraagd?

Wie heeft, van God beloofd, beloften willen staaven?

Wie werdt op *Golgetha* voor ons gekruist, begraven?

Wie voer naar 't Paradijs langs een gewijden baan?

Wie laaft de dorre ziel uit 's Hemels Ozeaan?

Wie reinigt het gemoed met tintelende gaaven?

Wie heerscht in 't eeuwig rijk en 't ongenaakbaar licht?

Wie heeft het nietig stof aan zijnen dienst verplicht?

Wie draagt ons smeek-schrift voor aan zijn' geduchten Vader?

Wie wordt in 't kristen hart als Mid'laar aangebeên?

Wie bidt voor al zijn volk door went'lede eeuwen heen?

Vorst Jezus, 's Vaders Zoon, de volle Heilbron-ader.

M. H.

A 4

G O D

G O D . D E H E I L I G E G E E S T .

Wie troost het bang gemoed in bitt're tegenheden?

Wie is hun' levens-kracht in 't aanzien van de dood?

Wie blijft hun eeuwig bij zelfs in den jongsten nood?

Wie richt den zwakken op door kracht van taal en reden?

Wie is de Trooster, van den Kristen aanbeden?

Wie 't zaligst' zoet der ziel, het geen ooit mensch genoot?

Wie kweekt de teed're rank, die JESUS KHRISTUS loot?

Wie kan het stout gemoed als buigzaam wasch verkneden?

Wie wekt in 't koude hart den eersten IJverglod?

Wie schenkt Gods kind'ren 't recht op JESUS purper bloed?

Wie deelde op 't pinxter-feest volmaakte gaven mede?

Wie leert eene arme ziel naar JESUS heenen gaan?

Wie leidt het zalig kroost langs gouden starren-paan?

De Geest, de Geest van God, de bron van ware Vrede.

1771

M. H.

D 2

OP DE
G E B O O R T E
D E S
ZALIGMAAKERS.

Triomf! mijn ziel! triomf! uw Jezus is geboren!

God zendt zijn' eigen zoon voor zondaars van zijn troon!

o Liefde zonder peil! — Laat vrij de wereld hooren,

Hoe ik mijn heiland roem, Gods en Maria's zoon.

Hoe schrikt niet hel en doed, de wereld met haar treeken!

Zie daar het eind der wet, zie daar der Vad'ren wensch,

Zie daar Gods eigen Zoon, zie daar het wonder-teeken,

Hij, die den hemel schiep, wordt zelve nu een mensch.

Wel aan, mijn dankb're ziel! span, span uw blijde snaaren,

Verhef uw Goëls lof, prijs uw Immanuët,

Wil 't blijde lof-muzijk met uwe galmen paaren,

Daar bij U steeds bevrijdt voor 't woeden van de hel.

Weg wereld met uw schijn, weg schoonheid, eer en schatten,

Gij streeld mijn ziel niet meër, hoe zeer gij dreigt of vleid.

Verblinde wereldling! gij kund het heil niet vatten,

Dat voor eene arme zjel in Jezus is bereid.

Weg Satan! met uw list, wat wilt gij mij bestrijden?

'T is **JESUS**, die mij dekt; gij kend zijne oppermacht,
Hij zal mijn teér gemoed voor uw geweld bevrijden,

'K bestrijde U in zijn naam, 'k verwin U door zijn kracht.

Weg zonde! die mij kwelt, 'k verdrijve U uit mijn zinnen,

'K verbanne U uit mijn hart, 'k ontzeg U mijn gedrag,

'K vloeke uw vermomden schijn: ik wil mijn Heiland minnen,

Die, toen 'k naar hem niet vroeg, naar mij zoo minzaam zag.

Wijk, snoode Duivel, dart'le Weereld, bitt're Zondel

'K verlaat uw' harden dienst: ik kieze een' and'ren Heer;

Ik schaam mij dat ik U zoo lang nog dienen konde,

Mijn **JESUS** zij voortaan mijn Meester, wien ik eer.

En gij, mijn Ziel! gij zijt voor eeuwig nu behouden,

Mijn Goël wordt een mensch in 't need'rig Bethlehem.

De Vader schenkt hem mij, (wien nooit zijn doen berouwde)

Leef, leef dan, hem ter eer, met hart, en daad, en stem.

♠ **Zondaars-min!** hoe kan, hoe zal ik U verheffen?

Hoe zing ik best uw roem, mijn **JESUS!** wien ik min?

Wie kan uw dierb'ren gunst, naar rechten eisch, bezeffen,

Ik raake 'er van verstoffd, ik vinde 'er dieptens in.

♠ **Jong-gebooren Kind!** maar Vader aller eeuwen!

Teér Spruitje uit Jesse's tronk, maar teevens Davids heer!

Gij godlijk Zuigeling! veel sterker dan de Leeuwen,

♠ **Leeuw** uit Juda's stam! dat uwe gunst vermeer!

Gij,

Gij, die geboren word, versterk in mij het leeven,

Het leeven van mijn geest, dan leev' ik tot uwe eeu.

o Zwak maar godlijk wigtl wil mij de krachten geeven,

Dat ik steeds toeneeme, en niet weêr tot dwaasheid keer'?

Dan zal ik uwen naam, met blijde lippen, danken,

Dan voele ik reeds de vreugd des hemels in mijn hart,

Dan zal mijn zwakke tong de Cherubijnen-klanken

Nazingen, in 't gemoed, dat alle rampen tart,

„ Driewerf geloofd zij God door zalige Eng'len-reijen

„ In 't hooge hemelhof, geëerd ook op deeze aard;

„ Hier moet de stille vreed, der menschen hart verbleijen;

„ Gods hooge gunst alleen is 't die dit heilgoed baart.

„ Zijn eigen Zoon, de Zoon van 't eeuwig welbehagen,

„ Daalt van den hemel af, verlaat zijns Vaders schoot,

„ Om, door gehoorzaamheid, en wet-vloek weg te draagen,

„ Zijn Erfdeel (trots de hel,) te redden uit den nood.” *

Ja,

* Want zoo meenen groote Uitleggers te moeten leezen,

Luc. II : 14.

Δόξα ἐν ὑψίτοις θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς — εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις — εὐδοκία.

„ *Loof zij God in de hoogste hemelen en op aarde. — vreed
onder de menschen. — welbehagen.*

welk laatste wij dan kunnen opvatten van God, wiens welbehagen het was in hemel en op aarde verheerlijkt te worden, en vreed te geeven onder de menschen, of liever van CHRISTUS, den Zoon van Gods welbehagen, door wiens borgtochtelijke verrigtingen het een zoo wel als het ander zoude veroorzaakt worden.

Ja, trouwe Vader! Ja, lof zij U toegezongen,

Daar gij mij **JESUS** schenkd tot ziels-behoudenis:

Lof zij U minlijk wicht! U roeme ook mijne tonge,

Daar gij voor mij verwierfd de schuld-vergiffenis,

Lof zij den heil'gen Geest, die 't lichaam U bereide,

En toepast aan mijn hart 't geen **CHRISTUS** voor mij deedt,

Schep moed, mijn Ziel! die God zal U geftaag bevrijden,

Voor alles wat men hier, met reeden, fmerten heet.

'De weêrld moog' mij vrij met al haar fchijn begeeven,

Het fchaadt mij niet, ó neen! dit alles is me een last,

Maar 't goed, dat ik bezitte, is beter dan het leeven,

En 't huis van mijne hoop staat op een rotsteen vast.

De dood zelfs vreeze ik niet, ik flap haar manlijk tegen,

Zij vell' het lichaam, maar, mijn ziel zal ongeftoord

Weérkeren tot haar God, ó gadelooze zeegen!

In ongenaakb're vreugd, die hier het oor nooit hoort.

Daar zal ze, zonder einde, in diamanten zaalen

Met de onverwelkb're kroon der hemel-glorie praalen.

J. S.

D E

DE LOF
VAN DEN
HEERE JEZUS
IN HET DAARSTELLEN
VAN ZIJNE
BORG-GERECHTIGHEID.

'T lust mij Jesus Lof te zingen; hij de Vorst der ganscher aard;
Hij de Koning dezer weereld, is die hulde dubbel waard;
Maar hoe zal ik dien vermelden, daar de Cherubs keer op keer,
Uwen Lof doen hooger rijzen, tot uw majesteit en eer,
Daar de geesten dien verheffen in een onnavolgb'ren toon,
En de blijde Serafijnen dien doen klinken voor den troon.
Daar, daar word uw lof gezongen, in een nooit volmaakter lied;
Wen gij als de grootste Koning, voert het grootste rijksg gebied.
Daar, daar galmen al de tongen in volmaakter Melodij,
Nimmer uit, nooit moe gezongen, met de zoetste harmonij.
Helpt mij Zaal'ge Hemel-rijen! Jesus Lof en Majesteit
Op te zingen tot zijn glorie, roem, en eer en heerlijkheid;

Zou

Of soude ik dien-groeten Koning nimmer looven in mijn lied?
Nimmer tot zijn glorie zingen; daar hij 't weerdruim gebied;
Want zijn goedheid is gebleeken, geef aan J e s u s eer en lof,
Roem zijn daaden; zijne glorie schaat're door het Hemelhof,
Heeft hij door zijn mogeheeden ons niet van den Val verlost?
Nij erkennen wij dit dankbaar, 't heeft zijn heilig bloed gekost-
Welk een bitter lijden J e s u s, voor zijn gunst-volk onderging
Zal (en mogt ik 't eeuwig) melden, in mijn Ziels-bespiegeling
'K zie, mij dunkt, ach! wat verschrikking! 's leevens Heirvorst aan
En mishandeld, en genaagd, en gegriefd door snoode taal.
'K hoor... mij dunkt... ik hoor hem roepen, ach wat woorden zijn
En de rietstaf brengt hem Edik voor zijn opgedroogde borst.
O mijn Ziel! herdenk de woorden, die 'er vloeijen uijt zijn mond,
En hem staamelende ontglippen, denk aan 't laatste Leevenfond,
Wie, wie zou van angst niet beeven? J e s u s roept *het is volbragt*,
Buigt het hoofd, en blaast de geest uit, voor 't aan God gewijd ge-
Ik bezwijk... mijn pen valt neder... bij 't beschouwen van dien-
Want de Zon des Heils gaat onder op het midden van den dag:
Helpt mij Eng'len! Serafijnen, zaal'ge geesten! leerd mij stof.
Om van J e s u s op te zingen, tot zijn eer en roem en lof.
Sierf die Vorst om onze zonden? Liefde die geen eindpaal kent!
Algenoegzaam is die Heiland, wen hij zich tot Zondaars wendt,
Ja hij is ons aller voor spraak, en hij draagt ons smeek-schrift voor,
Aan zijn hoog-geduchten Vader, op dat die 't gebed verhoor:

Zij.

Zijne goedheid kent geen paalen, 't is een schuld - vergeevend God;

Die den Zondaar doet herleeven, en hun schenkt het zaligst lot;

Hoe oneindig, hoe aanbidlijk is zija liefde en menschenmin;

Hij is de alpha en de omega, hij het einde en 't begin;

Nimmer zal zija heil - woord faalen, Jezus leeft niet in den dood

(nood,
Van den zondaar, maar hij schenkt hem hulp, in d'allerjongsten

'T is zija godlijk welgevallen dat een PAULUS wordt bekeerd, *

Weereld, Duivel, Vleesch, laat vaaren, hem als opperrechter eert;

Zoo oneindig, onnagaanbaar, is zija liefde voor den mensch,

Zoo verzaadigt hij zija kind'ren naar hun afgebeden wensch.

Hoe rampzalig waren we allen, onbewust van 't hoogste goed;

Ongelukkig, zoo niet JESUS ons verlost had door zija bloed.

ADAM heeft 't verbond verbrooken, strafbaar aan het hoogste recht;

Maar door Jefus Borg: verdiensten wordt de nieuwe grond gelegd.

Van 't verbond van Gods genade, waare trouw en menschen - min;

Dit, dit stelde hij aanvankelijk met 't vervallen menschedom in.

O! hoe romm'len de ingewanden nog van die Barmhertigheid;

Reine Liefde zonder weêrgaê, wordt hier klaar ten toon gespreid;

Enkel, louter mededoogen reinigt onze vuile schuld:

Heeft de Godheid met de zwakheid van de menschheid geen geduld;

Maar

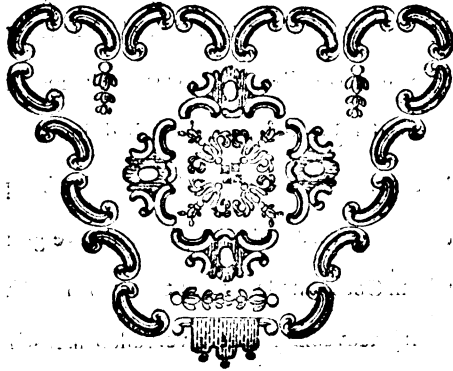
* PAULUS. Nademaal ieder sterveling niet ongelijk is aan

Paulus voor zija bekeering op den weg van Damaskus.

1001

Maar ik Raamel van uw glorie, 'k schets te flauw uw lof en eer,
Ik mis hier verwen en pençeelen, nooit genoeg volpreezen Heer!
Zingt, volmaakte Hénfelnjen, Jesus' lof in eeuwigheid,
Roemt in vlekkelooze Zangen, zijne magt, en majesteit.

M. H.

V O O N

* * * * *

V O O R H E T H E I L I G A V O N D M A A L .

De Koning van 'theelal doet mij ter maaltijd nooden
In 't reine voorportaal, van 't hemelsch heiligdom,
En wil, dat ik, gereed op 't aanbod zijner booden,
Mits met een Bruilofts-kleed, aan zijne tafel kom.
Geen maaltijd, als wel eer, van Levi's offerhanden,
Die 't reine priester-kleed met merg en bloed bespat,
Maar die mijn teed're ziel met eeuwig zagte banden
Van hemel-liefde boeit in Goëls vrede-stad.
Zwicht dartle weerdling met uwe disch-banketten,
Daar uwe nectar schuimt in beekers vol venijn,
Laat u het loos bedrog aan haare tafel zetten
En schaffen zwijnen-draf voor geurige ambrozijs.
Mijn Ziel wordt hier vergast, in 's weerlds woestenijen,
Terwijl ze al zukk'lend spoedt op haare hemel-reis
Met Godlijk vleesch en bloed, met Eng'len lekkernijen,
Met meer dan hemel-val of Seraphijnen-spijs.
Hier zal 'k mijn Bruidegom, mijn wellust en mijn leeven,
Die mijne snoode Zief voor zich tar Bruid verkoor
Een kusch van wedermin van trouw en hulde geeven
Hier leene ik aan zijn stem, zijn liefde-stem, gehoor.

Hier

Hier zal 'k mijn gaatsche hart vertrouwend hem verklaaren

Hem zeggen, dat ik weet, dat ik afschuwlijk ben,

Hem all' mijn vlekken al mijn leemtens openbaaren

En smeeken „ Och mijn God! dat ik mij zelf toch kenn'."

Hier zal mijn schreiend oog van brakke traanen vloeijen

Als ik mijn Bruidegom, voor mij gekruist, beschouw,

Hier zal zijn liefde mij voor eeuwig, eeuwig, boeijen,

En mijn doortinteld hart zweert JESUS eeuwig trouw.

Maar, groote God! zal ik, die duizend duizend reeden

Aan uw rechtvaardigheid verschafte tot mijn straf,

Zal ik, onwaardig mensch! tot zulk een maaltijd treden?

Ik, die mijn snoode drift zoo vaak den teugel gaf?

Durf ik voor mij het pand van zulk een liefde naasten?

O neen, mijn Ziel! staa stil! . . . dit goed is veel te groot,

Te oneindig groot voor Mij! . . . ik schrik voor 't overhaasten!

Zoo 'k eens onwaardig eet! . . . gewis, ik ben te snood!

Maar 't godlijk hartebloed in de altoos versche wonden

Van Gods gekruisten Zoon, heeft echter meerder kracht,

Dan al de tegenstand van mijn gevloekte zonden.

Triomf! het eeuwig recht is in mijn plaats volbragt.

J. S.

L O F

L O F

D E S

G E L O O F S.

Het lust mij wederom, uit rijm-zucht, eens te dichten;

En 'k span mijn doffe snaar, den Opperheer gewijdt,

Om met mijn eig'nen Geest, den Evenmensch te stichten,

Die met mij één geloove, en éenen Heer belijdt.

Ik zing geen minne-zang, dat lok-aas voor de driften;

Noch zing het kloek beleid van eenen Oorlogs-held,

Bekransd met lauwer-blaên, vermaard door tijd-geschriften,

Als één, die, trots den dood, standvastig was in 't veld.

Ik zing een minne-zang, die harten op doet springen

Van vreugde in hynnen God, die hun geluk volmaakt

Ik zal de liefde Gods, in CHRISTUS JESUS zingen,

Omhelst door 't vast geloof, dat alle twijfling wraakt.

Ik zing van een' heldin, van top tot teen in 't waapen,

Van grooter zeege-praal, die hel en afgrond bindt,

Van eene krijgs-heldin, in 't barnas als geschaapen,

Van 't rein GELOOYE, dat de weêrld overwint.

Ik zing van dat **G E L O O F**, alleen uit God geboren,
 'T geen nimmer werdt in 't hart door eigen kracht **verwekt**,
En voor 't geloovig volk altoos een vasten tooren
 Verstrekt, en voor geweld en looze laagen dekt,
 Het rein geloove, dat de toevlucht, en 't vertrouwen
 Der vroomen, 't beste schild, en 't allerzaligst deel,
De vast gegronde zuil der heilige Gods-gebouwen
 Altoos bevonden is, en 't heerlijkst pronk-juweel.
Al•wlerdt aan mij de kracht des Geestes thands geschonken!
 Daal neêr, ô Godlijk vuur! uit 's hemels heerlijkheid,
En, maak mijn ziel doorgloeid van **J**esus liefde-vonken,
 Terwijl ik vrolijk zing van zijne Majesteit. —

Laat vrij de Roomsche Kerk al 't onderzoeken wraaken,
 En domheid eeren, als die waare Gods-vrucht baart:
Laat dricste onweetenheid den wijsheids-minnaar laaken;
 'T geloove eens Christens is met weetenschap gepaard.
Een kennis (houdt ze proef) uit 's Heeren woord geboren;
 't Geen aan ons leert, hoe God, om 't Bôrg-bloed, eens gestort,
Aan den gevallen mensch, van eeuwigheid verkooren,
 Om **C**HRISTUS zijnen Zoon tot eenen Vader wordt.

Dees

Dees' leer wordt toegestemd, met al wat is beschreeven

In 't God'lijk bijbel-boek, vol heil-geheimenis,

Waar in volkoomenlijk aan ons is opgegeeven

Al wat tot kennis en-betrachting noodig is.

Rampzalig Ongeloof! gij moogd dit boek verachten,

En trappen met den voet dien onwaardeerb'ren schat,

Of 't Bij-geloof haar grond van overleev'ring wagten,

Wij laten U dien waan, en eeren niets dan dat. —

Mijn Ziel! die met al 't kroost uit A D A M voortgesprootten

Wart onder 's hemels vloek, om 't breeken van 't verbond,

Gij zaagd het wraak-threzoor des grooten Gods ontfloten

Hoe waart gij toen te moed? zeg, hoe het met uw front?

Gij wilde 't van U zelf van traanen en van klagten;

Gij zagt, verdwaasd, in U, U zelven het randzoen,

In eigen werk, en pligt, in eigen deugd en krachten,

Dog, al die hoop verdween: wat zoud gij zelf toch doen?

Hoe joeg het angstig hart, toen 't pijnigend geweeten

U sterk benauwde, en, in dien allerbangsten rond,

Den afgrond onder u vertoonde als opgereeten,

Terwijl gij bij uw zelf, noch 't scheapzel uitkomst vondt

Zou JESUS dan, die bij verbrijzelde wil wonen,

En met een minzaam oog op zulken nederziet,

Aan zulk een heigende-zijn vrije gunst niet toonen?

Of is 't Vorst-JESUS niet, die zwakken bijstand biedt.

Nu kon 't niet anders, of gij moest U zelf verzaaken,
En CHRISTUS werdt alleen het voorwerp van uw wensch,
Gij wenschte in hem alleen uw waare vreugd te smaaken
In hem, als 't eenig al, in hem als God en mensch.
Vermids die Goël zelf, aan 's Vaders eisch voldoende,
U werdt tot een Propheet, die 't goede en nutte U leert;
Tot Hoogen priester, die voor u de schuld verzoende,
Tot Koning, die van u 't geweld der helle weert.
De aards-vijand, wel is waar, zegt zijn verlies te wreeken,
En volgde met zijn magt u vinnig achter na,
Dan gij waard reeds te lang zijn tirannij ontweeken,
En vlugte veilig heen naar 't bloedig Golgotba.
Ja, schoon gij dikwijls schijnd nog klein te zijn, en teeder,
In 't blijde levens-licht der gulde glorie-zon,
Wast gij, al langzaam op tot een' getopten ceeder,
Die anker vast staat op den groenen Libanon.
Nu voedt het sijn gemoed vertrouwen zonder schröomen,
Nu voeld gij 't vreugde vuur ontbranden in de ziel,
Wijl Jesus altoos blijft de vaste zuil der vroomen,
't Verbond staat eeuwig vast, schoon berg en heuvel viel.
Nu kan, nu zal u niets in eeuwigheid verdoemen
Wijl ge uwen Richter kend als uw verzoenden God
En zijnen eig'nen Zoon uw trouwen Heiland roemen,
O blijdschap zonder paal! O allerzaligst lot!

Nu

Nu moogd gij veilig op uw grooten-Goël-leunen,

En lieflijk zitten in zijn zagte schaduw neêr,

In al uw zwakheid vast op uwon liefsten leunen,

Op hem, als Davids Zoon, maar ook als Davids Heer,

O onverwikk're zuil van goed'ren, die wij wagten

Op Gods onferbaar woord, (een vastgelegden grond)

Gij zijt het, die de Ziel voorziet van moed en kragten,

En de eerste weldaad zijt van 't God'lijk heil-verbond!

Laat ABEL's heil-geloof, laat dat van ENOCH spreken,

Voor wien gij vlocht een onverwelkelijke kroon?

Of, hoe gij zelfs de wet van vrouw Natuur kunt breeken

In Vader ABRAM, tot het slachten van zijn Zoon?

Ja schoone Hemel-deugd! schoon U Tirannen quellen,

Gij evenwel geleid des Heeren gunstgenoot.

(Terwijl U heete liefde, en vaste hoop verzellen)

Gemoedigd heenen tot den oever van de dood

Tot dat gelooven met het heuchelijk aanschouwen

Word afgewisfeld in de zalige Eeuwigheid.

Hoe kunt gij niet de geen', die op den Heer betrouwen,

Reikhalzen doen naar 't uur, dat geest en lichaam scheidt;

Zo doe mijn God aan elk, ook onder Vreugde-zangen

Op zijnen tijd het eind' van zijn GELOOVE erlangen.

J. S.

O P D E
GELOOFS-BELIJDENIS
V A N N. N.

- W**ie wordt van 't Eng'landom en menschen aangebeden?
Wie schaft aan 't vroom gemoed geen roem-stof hier beneden?
Wie heeft God trouw beloofd met onherroep'lijke eeden?
Wie gaat door doorn en roos met eeuwigvaste schreden?
Wie mint Godvruchtigheid met hagelwitte zeden?
Wie blijft bij 't Bijbelwoord niet strijdig met de reden?
Wie heeft in vrog'ren tijd het grootst gevaar geleden?
Wie is vervolgers nijd en helsche wraak ontgleden?
Wie wordt nog van de Hel en 's Duivels zaad bestreden?
Wie zal in eeuwigheid op Godverzaakers treden?
Wie boogt steeds op den Heer en 's Hemels zaigheden?
Wie maakt in tegen-spoed ons altijd wel te vreden?
Wie kan de bange ziel met vreugde en troost bekleden?
Wie toch? 't is onze Leer, die gij thands hebt beleden.

J. G.

O P

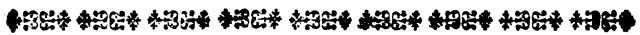

OP DE
VERANDERING
DES JAARS.

Wel aan, mijn dank'bre ziel! wil's Hemels goedheid zingen,
Die in zijn taaij geduld uw leeven nog bewaart
Voor't wreed geweld des doods: die nog uw jongheid spaart,
In 't midden van de vloed der wisselbaare dingen.
'K leev' op deeze aarde nog, terwijl door zes paar gangen
De zilver-bleeke maan haar oudèn loop voltrekt.
Daar reeds de graf-sponk het ziel-loos lijf bedekt
Van hen, om wier gemis zich menig hart voekt prangen,
Hoe veele, die met mij het voorig Jaar begonnen,
Zijn nu alreeds, helaas! 't genot der aarde kwijt,
In 't prille van de Jeugd, of verd'ren leevens-tijd,
En missen't heuch'lijk licht, door doods geweld verworpen!
O weerdliche ijdelheid! kortstondige vermaaken!
Wel blinkend voor het oog, maar droes in uw natuur,
Gelijk het helder glas. — Mij'n hart zal te aller uur,
Door 's Hemels kracht gesterkt, voor uw beguich'ling waaken.

Leer gij mij zelf, ó God! veel mijne dagen tellen;
 Dat elke dag en uur de laatste bij mij zij,
 Dan blijve ik van het juk der ijdelheeden vrij,
 Dan zal ik 't hart altijd op mijne wegen stellen. ———
Zoo het uw weg mogt zijn, dat ik dit Jaar nog leve,
 Geef, dat ik veel mij zelf, en mijne naasten sticht',
 Geef, dat al mijn gedrag beantwoorde aan mijn plicht,
 En 't zij ik leve of sterv', wil mij genade geeven.
Dan beeve ik voor geen dood: zij zal mijn ziel ontbinden
 Van vleesch en ijdelheid: mij brengen bij mijn God,
 En 'k zal, verzaad van vreugd, in mijn gezaligd lot,
 Meêr dan ik hier verlieze in **J E S U S** wedervinden.

J. S.

AAN DE W E E R E L D.

Kortfondig aardsch vermaak! nooit zal ik U beminnen,
 'K ontrek U mijn gedrag, mijn hart en all' mijn zinnen,
 In **J E S U S** liefde-dienst, kan 'k ed'ler wellust proeven,
 'K onteer den Vader niet, zijn Geest zal 'k niet bedroeven.

J. S.

D E

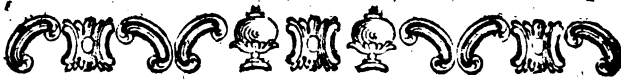
DE WAARE
BLIJDSCHAP
AFGESCHETST.

Ik zal in mijn gedicht de waare blijdschap zingen,
Zoo als ze in heerlijkheid, zoo als ze op aarde zweeft.
Der Eng'len wellust, en het heil der Stervolingen:
Och, wierd' mijn geest gëstekt, te veel aan 't stof gekleefd!
Leer me, ô gedachte God! in mijne dicht-gedachten,
Te zingen U ten prijs, te roemen in uw lof,
Te zweeven door Geloove op adelaars-schachten,
Bij geestlijk licht te zjen de vreugd van 't Hemelhof.
Hier wekt zij 't Eng'len koor Gods glorie af te maaken,
Hier zingt de Blijdschap voor het lied *Hallelujah!*
Daar volgt de geesten-rei der zuiv're zang-koraalen,
En zingt Vorst *JESUS* dood op 't saak'lig *Golgetha*.
Hadde ik een' Eng'len tong, ik zong uw Hemel-luiften;
Had ik een Cherubs stem, ik zang de droefheid sloffen;
Had ik een schelle keel, ik zong me zelf saak'lig duister
In 't ontoegankelijk rijk bij 't Serafinendoms.

On-

Onafgebrooken vreugd! ik staamel hier beneeden,
Wijl ge eeuw'ig, ongestoord, elk treflijk deelgenoot
Van Jesus raakt en trest: „hoe heeft uw vorst geleeden?
Och wierdt mijne arme ziel verhemeld en vergoed,
Mogt ook uw vuur mijn geest ontvonken en bezielen,
Dan zong ik nimmer moé, in 't zalig paradijs:
Dan zoude ik voór mijn God eerbiedig nederknielen,
Dan kende ik van nabij de kracht dier Eng'len wijs.
Gij, Blijdschap! kweekt het vuur in ABRAMS Stamgenooten,
Gij leerd hun reeds op aard' 't begin der Hemelvreugd',
Uw volheid, goede God! voor hun nooit toegesloten,
Stèrkt hun geloof, en hoop, en liefde, en waare deugd;
Dan kan het purp're bloed, dat uit de stroomende aad'ren
Van JESUS CHRISTUS vloeijt, hen wekken tot den zang,
En 't liefderijke hart des Vaders aller Vad'ren,
Is hunne grootste lof, en zaligst' aanbèlang.
Een Kristen is door U op aarde reeds verhemeld,
Het blijdschap wekkend' vuur, dat zijnen boezem voedt,
Is voorfmaak van geluk, en of de weerd weemelt,
Door Blijdschap zingt hij zich in 't nooit genooten goed.
O Blijdschap! wie bestaat uw' lof naar eisch te maalen?
'K verlies mij in uw schoon, daar zwijgt mijn schorre stem.
Och! mogt ik flegts hier na uw glorie agterhaalen,
Vervang gij zelf mijn toon in 't nieuw Jerufalem!

M. H.
D E

D E
STERVENDE KRISTEN.

(Hij spreekt.)

Rust-stoorend *Mefech*, en onzalig traanendal,
O lok-aas van het brein der broose ftervelingen!
'T vergulde *Niet* zij bij U Hemelval,
Gij zult mij met uw' schijn den Hemel niet ontwringen:
Mij, die de veege dood door bloed en aad'ren kruipt,
En in de spieren sluipt,
Zult gij met al uw' magt onmoglijk tegenhouden.
Ik voel geen wreede pijn, ó neen! de dood is zoet;
De dood, door JESUS bloed
Verwonnen, eer ik 't eerst het levens-licht aanschouwde.
Geen flauw noch heesch gekerm ontglipt mijn zwakken mond;
'K hef reeds het Zanglied aan der hoogst-volmaakte Kooren,
Triomf, Ió! Triomf! 't onkreukbaar vree-verbond
Doet mij de grootste vreugd' en zaligheeden hooren.
Ik ben van de aarde los, 'k heb JESUS als mijn vriend;
In dienften uitgediend;
Hij stierde mijne hulk op de onstandvaste baaren,
De hoop geleide mij naar 't zalig paradijs;
'F geloof was op mijn reis,
Het anker van de ziel: 'k bleef op zijn liefde staaren.

Hoe

Hoe treurt gij, vrienden-rei, in mijnen laaften strijd?
Mijn Egaé, dierbaar Kroost, zucht, zucht niet om uw' Vader,

Wijl ik in weinig tijd, in 't rijk der Eeuwigheid,
Den God van mijne hoop aanschouwen zal, en nader',
Staakt vrij die bange zucht, wat baat uw droef geween?

Ik zal op starren treén,
En mij in 't zalig goed der Heerlijkheid vermaaken,
Daar, daar de onzichtb're glans der hoogste Majesteit,
Mij eindeloos verblijdt,
En mij het volst genot der Zaligheén doet smaaken.

'K gevoel, mijn vleesch versterft, de krachten zijn vergaan;
Ik zie een' Eng'len-stoet als vlug gewickte booden,
Wat wond're werkings-kracht, zij toonen mij de baan,
En koomen mijne ziel op troon-banketten nooden.

'K verlaat het logge vleesch: ó heuchelijke stand!
O zalig Vaderland!
O vreedeenrijk Gewest! ó purp're Hemelzaalen!
Vaar wel, ó nietige aard! met uw verniste pracht;
Nu is het al voibragt.
Ik leg mijn hoofd gerust in JESUS liefde straalen.

M. H.

M O P.

M O P S U S

B I J H E T

STERFBEDDE VAN ELSJEN,

Helaast wat is de mensch in 't bloeijen van zijn leven!

Een nietig stof en asch. Zoo haast de wreede dood

Hem toeroept, 't is uw tijd; straks ziet men 't bloemstjen sneeven!

En 't zij' wie hij ook zij', het is zijn jongsten nood.

O vreesfelijke dood! hoe treffen mij uw' slagen!

Moest dan mijn lief, de vreugd, het leeven van mijn ziel;

Te vroeg mijn wederliefde en Huw'lijks-min ont draagen,

Ontijdig sneeven? die mijn oog zoo wel geviel.

Ontzagchelijke Vorst, kond gij mijn Bruid niet spaaren?

Moest ge uw ontääarte schicht ook werpen in haar schoot?

Wat wreedheid! .. welk een ramp! .. hoe zal mijn ziel bedaarent!

Ik mis in mijne Bruid de aanstaande bedgenoot.

Ik dacht in korten tijd mijn Huw'lijks-feest te vieren,

Verknogt aan *Elsjens* deugd; maar de al te wreev'le nijd,

Strooit lijk-cipresse in plaats van groenende lauw'rieren;

Ze ontroofd mijn Huw'lijks geave; ik ben mijn *Elsjen* kwijt.

Ont-

Ontaarte dood! waarom haar' blanke borst doortlooken?

Waarom heeft niet uw pijl mijn levensdraad gefnuikt?

Of moest U glimpend' zwaard juist van haar moord-bloedrooken!

Dat zij, getroffen in den fomb'ren grafkuil duikt?

Nu is mijn vreugd voorbij, met haar mijn lust verdweenen:

Het gloeiend' Esmerout verandert in het slijk'.

De Zon verdooft haar gloed, mijn' zon is uitgescheenen,

Die stondt naast Phosphorus aan 't starrendak ten prijck.

Dñr, 't is vergeefs geklaagd, zij is alreë verschoiden,

O dag! ó vreeslijk uur! dat mijn gedachten kwet;

Kond gij, roofzieke dood, niet slegts één Jaar verbeiden?

Dat ze een lieftaalig Wigt hadde in haar plaats gefield.

Daar ligt de schoonste roos, de zaligste aller menschen,

Daar ligtze ontzield ter neer; (gelijk cen jeugdige eik'

Aan frischen waterkant) in haar mijn eenigst wenschen.

Mijn leeven, en, naast GOD, mijn dierbaar alverriek'.

Aantrekkelijk gezicht, waar zijn uw' minlijke oogjens?

Wier lonkjens mijnen geest zoo dikwerf zijn gebragt,

Enneuwwitte handjens en vol-schoone winkbrauw' boogjens,

Niet meer gelijk voorheen de roem van uw geslacht!

'T is uit met mijne vreugd, 'k zal all' mijn' leevensdagen

Om *Elsjen* zuchten; want ik smelt in tranen-vloed;

Kon ik haar door mijn dood het swijgend graf ondraagen,

'k stierf, en drong gerust het staal in 't gistend bloed.

Er rijst een heuvel in de gindfche ftinger-laanen;
 Daar kuste ik vaak dien mond, die lippen van Robijn,
 En zocht mij door de liefde een weg naar 't hart te baanen,
 Maar acht die vreugd' mogt mij geen duurzaam leeven zijn.
 Getuigt het boomen, hoe ik hier in fchaduw der lindes,
 De snellende uren fteet met *Elsjen* aan mijn zij.
 Hier mogt ik vaak een tak op haaren boezem binden,
 Van loov'ren zonder tal, en prunk van kruidertij.
 Hier vlocht ik om haar hoofd een krans van purpre roozen:
 Haar handje ftrekte mij tot fchraagende onderftand,
 En onder 't vlechten door haar fnikkend' heftdekbozen,
 Getroffen van de min, raakte ik in liefde brand.
 Wanneer ze dan mijn hart door zacht fluweele woorden,
 En 't vonnis van haar mond tot weêrgevoelens bragt;
 'K geloof, en 't fteunt op grond, dat zij met liefde koorden,
 Mij vast gekluiftered hieldt, ter glorie van haar magt.
 Hier fpeelde ik op mijn pijp, terwijl de Zang-godinnen,
 Mij gunftig zijn geweest in 't roemen van mijn Bruid,
 De fchoone *Elsjen*, 't puik der braave Herderinnen,
 Mij tot het droevigst leed, den wreeden dood ten buik.
 Hier zette zij haar treên . . . buik heftet met uwe oogen,
 Blik neêr verflaugen ziel! op deezen heven grond
 Had onze Iefde klem, hier vondt de min vermogen,
 Hier floot door 't lievend' ja ons huwlijks trouw-verbond.

Ik dacht in korten tijd haar Brudegom te weezen,
 'K was aan haar min verpand, zij wederom aan mij',
 Kan 't zijn, dat zulk een trolw, (wie zal de dood niet vreezen?)
 Verbrooken wordt, ó ramp! geen' sterv'ling is meer vrij.
 Schreij mijn bedrukte geest met traanen op de wangen,
 Rank los... ruk los... verbreek...! verbreek den Huw'lijks band,
 Stoot mij den dolk in 't hart, ó dood! 't is mijn verlangen;
 Geeft mij mijn wensch, op dat ik sterve bij haar' hand,
 Maar, neent! . . . ik zal om haar, die mijne ziele betoode,
 Uw wreedheid met de Raam bazuinen tot mijn troost;
 In 't vruchten teelend' west, in 't scbrik verwakkend' noorden,
 In 't vochtig zuiderdeel, en 't kruid-verzengend' oost.
 Maar nimmer zal de rouw een weg ter vreugde baanen,
 'K zal altoos zuchten om dit vrees'lijk oogenblik;
 Nooit droogt mijn regtehand de deerniswaardige traanen,
 Nooit denk ik aan dat uur, dan met de grootste schrik!
 Eêr zal de woeste zee een vruchtbaar ergoed worden,
 Eêr zal en eb, en vloed ophouden voor altijd,
 Eêr raakt de ronde kloot der weerd in onorde,
 Eêr word een maand een jaar, een jaar eene eeuwigheid,
 Eêr derft de Zon haar glans voor kruid'rijke Arabieren,
 Eêr mist de Maan haar gloor' voor Deen en Pool, en Lay,
 Eêr zal de oprechte deugd aan de ondeugd tengel vieren,
 Eêr zinkt het schip van staat, de zuijl van koopmanschap.

Eer zal dit vruchtbare bosch een dorre landtreet heeten;

Eer zal die gindsche berg vergaan door 't woën der tijd,

Eer ik de laatste zucht van *Elsje* zal vergeeten;

En, 't laatst vaarwel, dat nog van haare lipjens glijdt.

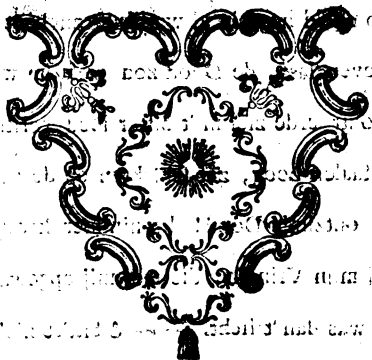
'K trotzeer U, wreede dood! kunt gij mij 't licht beneemen;

Gaa voort, ik wil met *Elsje* . . . of nu haar doode hand

Dit lemmet vatte! 'k zou 't gevaar der Polijpheemen,

Niet dachtende, mij spoën naar 't onbekende land.

M. H.

L I J • K - K L A G T

OVER HET

AFSTERVEN VAN CLORIMEEN.

Het lamfer dekt mijn hoofd, terwijl 'k in treur-gezangen
 Mijne droeve ziel ontlast van haar ondraaglijk leed,
 Men poog' vrij te vergeefs mij troost te doen erlangen,
 Daar ik gedompeld ligge in al wat smarten heet.
 Nu is mij 't leeven last, de Dood zou welkom weezen,
 Daar mijne ontroerde ziel in 't bitter leed verftikt,
 Span vrij uw staalen boog, zet schichten op de peezen,
 Ja veld me, ontzinde Dood! die nimmer kwalijk mikt.
 Ge ontruk mij mijn Vrindin; die met mij opgewasfen,
 Mij waarder was dan 't licht. ——— ó bitt're zielepijn! ———
 Hoe treurt mijn traanend oog bij haar geheiligde aschel
 Ontruk me, ó Dood! de ziel, en 't zal een weldaad zijn!
 Hoe scheurt niet, mijn Vrindin! uw noodlot mij het hartel
 Gij sterft!.. helaas!..gij sterft!..vrindin! gij sterft!..ach! ach!
 Wat baart uw' vroege dood mij bitt're ziele-smartel
 'K weet naauwlijks wat ik doe door zulk een zwaare flag.

Kan 't aak'lig sterflot dan geen prille jongheid spaaren,

Noch schoonheid eeren, noch vernuft, noch frische leên?...

O neen! — Betrouw dan, losse Jeugd! op uwe ted're jaaren!

De wreede schicht des Doods trest, zoo gij ziet, elk een.

'K heb meermaal een Vrindin of braave Vrind verfooren;

Maar nimmer voelde ik mij door zulk een druk bekneld,

Ach! al te ontzindé Dood! die mijne vreu'dt komt stooren,

Had uw vergifté pijn mij in haar plaats geveld!

Had ik mijn' waardsté nog in 't stervens-uur gesprooken,

En met de jongsté kus het laatst *vaarwel* gezegd,

Haar lipjens toegedaan, haare oogjens nog gelocken,

En stervende op dat pas mijn Lijk 'er bij gelegd!

Hoe klemt die bit're slag om 't hart der ted're moeder!

Die snikkende en beschreid uw kille wangen kust:

Hoe pijnigt dit de ziel van uw geliefden Broeder!

Uw tweede Vader zelfs vindt nauwlijks ergens rust.

Maar, zegt, mijn Vrinden! zegt, koomt, staaken we onze klagten,

Koomt, zwijgen wij den Heer: ... wij treuren ligt te veel...

God gaf, God nam haar weér: — Laat dit ons leed verzachten,

Haar ziel, die de aarde mist, geniet een beter deel,

'K erinn'er mij, hoe dat de jeugd, de bloem van 't leeven,

Der Godheid allerbest, gelijk een eerst'ling, past,

Dies heeft zij juichende en vernoegd zich zelf begeeven

Van de aarde, daar zij nu in ruimer boezem plast.

'K zal voor mijn ziels-vrindin een beter graf-naald stellen
 Dan duurzaam marmersteen, in mijn geneegen hart,
 Terwijl haare eed'le ziel, bevrijd van 't aardfche kwellen,
 In 't hemelsch Canan leeft, ver boven kruis en smart. —
 Dan... - zwakke troost voor ons, die hier op aard' nog treuren,
 Wij blijven in den druk: Laat ons veel opwaarts zien,
 En, volgend 's hemels raad, de kleederen niet scheuren,
 Maar zeggen met het hart: „Gods wil moet steeds geschien.”
 Wil zelf daar toe, ô Heer! ons harten leed verzachten?
 Gij slaat, maar heelt ook zelf met balfem van genade:
 Wat baaten ons de lijk- en droeve jammer-klagen,
 Zo gij niet helpt, ô God! kóómt menschen hulp te spaak,
 Leer gij ons stil te zijn, bedwing de heete driften,
 Troost ouders, vrienden, ja, troost hemel! troost ook mij.
 Wijs mij het deugden-spoor uit uwe heil-geschriften,
 Op dat, wanneer ik sterf, ik zalig worde, als zij.
 Vaarwel! vrindin! vaarwel! — vermids ik U moet derven,
 En, laat uw vroege dood ons allen leeren sterven.

J. S.

G R A F.

GRAF-SCHRIFT.

Genaak, ó wandelaar! deez' zerk met diep ontzach;

Zij, die hier onder rust, was schooner dan den dag,

Zoo zuiver als de zon, door haare blanke zeden,

Goedaartig en oprecht, lieftaalg in haar reden,

Voorbeeldig in 't verkeer', van ieder één bemind,

Een toonbeeld van de deugd, voor ijdelheden blind;

De weereld was te boos voor 't puik der juffer-schaaren;

Dies is haare eed'le ziel ten hemel ingevaaren,

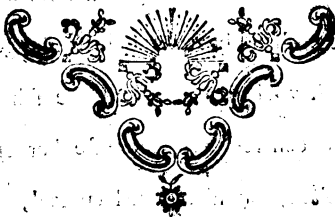
Het zielloos lijf, helaas! rust onder deezen steen,

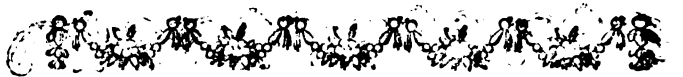
Daar zulk een slonkerbag slegts agttien jaaren scheen.

Haar nagedachtenis kan tijd en rampen tarten,

Zij leeft, al is zij dood, noch steeds in onze harten.

J. S.

N A G E D A C H T E N

• O P D E G E W O O N E

V E R J A A R D A G ;

V A N

E U C R A T I A.

D A M O N.

Na dat *Eucratia* den geest hadt moeten geeven,

Ging alles in den zang van *Damon* even stroef,

Hij riep haar menigmaal, als waar' zij nog in leeven,

En waarde, als zinneloos, door hof en erf en hoef.

Nu vleit hij zich ter rust, en tracht een wijl te slaapen,

Maar, ach! 't ontfelde brein toont hem zijn herderin:

Dan zoekt hij heul in 't spel met braave herders-knaapen,

Maar heeft nauw ingezet, of met ontroerden zin

Roept hy: „ *Eucratia!*... hoe!... zijt gij noch in leeven?

„ O heen!... verdoolde drift!... 'k weet dat ik mij vergis;

„ Heb ik met eigen hand haar *Grafschrift* niet geschreeven? ..

„ Ja, hemel! 'k voel te wel, dat ik die schoonheid mis!..”

Hier ziet hij juist een reij der schoonste herderinnen,

Bevallig van gelaat, aanminnig in haar taal,

„ Noemd gij dit schoon, (zegt hij) wie zou haar kunnen minnen?

„ Mijn lieve *Eucratia* verdooft haar al te maal.” —

Maar nook werd zijn gemoed door feller drift befreden,

Dan op den dag, dat hij, voorleenen, wél gemoed,

Met zijn getooide lier zijn lief mogt teegentreden,

Op 't jaarfeest speelende, gelijk een herder doet!

Hij vlucht naar 't eenzaam veld, en doet zijn traanen vloeijen;

Hij wringt de handen, kermt, en loost vast zucht op zucht,

Zijn' fchaapjens weenen med, terwijl zijne oejens loeijen,

Vervult het naar gehuil met droeve klank de lucht.

„ Ach! *Damon!* (zegt hij) ach! zult ge evenwel niet spelen?

„ O ja! 'k speel eeuwig van mijn' waarde *Eucratia*:

„ Nooit zal mij het getreur om haar gemis verveelen,

„ Zoo ik haar min vergeet, zál 'k sneeven daar ik gaa. ”

Fluks grijpt hij naar zijn lief, met ak'lig floers omhangen,

Die hij met wit fatijn aan zijne fchouders hong,

Terwijl hij, speelend, met de traanen op de wangen,

En afgebrooken ftem, deez' droeve toonen zong.

„ Rampzalig oogenblik! ik voel mijn smart herleeven,

„ Deez' dag verzwaart mijn lot,

„ Ik vier mijn droefheid bot;

„ En zal geen rampen vreezen, ”

„ Deez' dag, zoo aangenaam,

„ Zoo troostelijk voor deezen, ”

„ Is nu alleen bekwaam

„ Om aan mijn teetf hart een nieuwe wond te geeven. ”

coll.

C 5

„ IR

„ Ik mogt op-deezen dag wel eer mijn snaaren spannen,
 „ Met een verheugd gemoed,
 „ Hoe was dat tijdstip zoet,
 „ Wanneer ik, bij 't verjaaren
 „ Van mijne zielsvrindin,
 „ Mijn zangen 't zaam mogt paaren
 „ Met tederheid en min
 „ En zij uit mijne ziel de droefheid wist te bannen.
 „ Verrukkend oogenblik! 'k mogt haar mijn liefde toonen,
 „ De tearheid van mijn hart,
 „ De reden van mijn smart:
 „ Zij, met mijne druk beweogen,
 „ Dreef door een teed're zoen
 „ De traanen van mijne oogen,
 „ Wat was 'er meer van doen,
 „ Om eeuwig in mijn hart haar' liefde te doen woenen?
 „ Maar de onverzoenb're dood ('k voel mij op 't woord ontrocen),
 „ Dreef in dat jeugdig hart
 „ (O onverwinb're smart!)
 „ Een der vergifte schichten,
 „ En rukt ze dus in 't graf,
 „ Wijl zij daar voor moest zwichten,
 „ En 't lichaam overgaf,
 „ Daar de Eng'len haare ziel ten zaal'gen hemel voeren.
 „ Hoe

„ Hoe voelde ik mijn gemoed door deeze ramp ontzeten,
 „ Daar ik vergeefs aan 't graf
 „ Mij leed te kennen gaf,
 „ Mij hart verfoeide 't leeven.
 „ Wijs ik de lijk-klagt zong
 „ Voelde ik mijn leden beeven,
 „ Daar 'k handen 't zaamen wong,
 „ Vergeeten, dat Natuur slechts oeffende haar wetten,
 „ Erin'ring van dat leed doet mij op nieuws nog zuchten
 „ Op deeze rampzal'gen dag,
 „ Nu ik herdenken mag,
 „ Hoe ik in vroeg're jaaren
 „ Een jaar- en minne-lied
 „ Mocht speelen op mijn snaaren,
 „ Helaas! nu kan ik niet:
 „ De grootte van mijn leed doet mij den zang ontvluchten,
 „ Nooit zal ik, ziels-vrindin! uw teed're min vergeeten,
 „ 'T zal tweemaal rouwdag zijn
 „ Tot stilling van mijn pijn
 „ Op onderscheide tijden,
 „ Den dag van uw' geboort'
 „ En van uw overlijden,
 „ Laat elk een, die het hoort,
 „ De geslakte van mijn min en van mijn droefheid weeten.
 Hier rees ter snik op snik; zoo dat mijn *Damon* zweeg,
 En, overhelpt van rouw, ter aarde neederzweg.

J. S.
 D E

D E

R A S C H G E S T I L D E
D R O E F H E I D.

O smart! ó bijt're smart! mijn waardste leeft niet meer!
Hier ligt mijn zielen-vriend, met hem mijn roem en eer,
'K stort traanen dag en nacht, waarom zoude ik niet weenen?
Nu is de blijde zoon van mijn gesuk verdweenen:

Nu is 't met mij gedaan. Rampzalig oogeblik!

Mijn zwakke stem bezwijkt; ik geef den laatste snik!
Ach wierde ik maar terstond ter aarde neêrgeflagen!

En migt de teng're worm mijn dooden romp doorknaagen:

Ik had mijn harten-wensch, koom felle bliksem-straal

Dring deezen boezem in: dat ik ten grave daal.

Koom zwaarste donder-flag doorboor mijn lijf en leden,

Doe mij op deezen stond naar 't onderaardsche treden.

O aarde! slok mij in; koom zelf verwoede dood!

"Dijf uw vernielend zwaard in mijn bedroeven schoot.

Hoe schrik'lijk gij ook zijt, breekt uit uw donk're holen,

Tref mij met uw geweld, ik ben voor U niet verschooten.

Hier

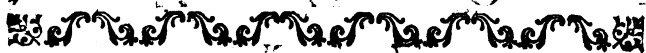
Hier ben ik, koom, of 'k zal . . . hebt gij mijn lief ontruk,

'K wil door uw' tirannij gewillig zijn gedrukt.

Maar zacht! Hier ligt mijn vriend, hier zal zijn stof vervliegen,

En dit verzacht mijn rouw: *bij zal nu niet meer liegen.*

J. G.

DROEVIG LOT.

Zoo 't waarheid is, het geen ik onlangs heb gehoord,

Is 't alledroevigst lot mijn LAURA wedervaaren:

O goede hemel help! hoe rijzen mij de haren!

Is 't waarheid? heeft ze een mug, een jonge mug gesmoord.

M. H. I

OP

OP DE

EERSTE BEGINSELEN

DE

DER

P O È Z I J

V A N

M E J U F F E R

T O N . D I V N . O R D

Zoo voeg' gij bij het schoon van uwe Jonge Ieden,

En bij uw schranderheid noch de edle Poëzij,

Bekoord door haar gezaeh en haare aanmingheden;

Mijn wensch, Mejjert is, dat ze U tot heil gedij:

Laat nooit de haat of nijd de kern zijn van uw dichten,

Van schimpdicht of paskwil heeft nooit een Dichter eer;

Uw dicht-aër zwelle alleen tot leeten en tot stichten,

Voor al, wij' uwe kunst tot lof van d'Opperheer.

Dan zal me uw grooten naam door Nederland trompetten,

Dan wordt de weerd noch door uw gezang geleerd,

Dan zal me U naast LANNoy en naast VAN MERKEN zetten;

Dan ziet ge U door elk een geacht, bemind, geëerd.

J. S.

DE

D E

D I C H T E R ,

I N Z I J N

B O E K V E R T R E K .

(*Hij spreekt.*)

Hier in dit eszzaam boekvertrek

Slijt ik mijn snijportijd,

Der dichtkunst toegewijd;

En in die eng en nauw bestek

Verheugt zich steeds mijn ziel, het zij ik schrijve of zing,

In dichtbespiegeling.

Wat baat het mij, dat ik hier zit,

En snuif, en rook, en smook,

Wilt u leven zelfs is rook;

De dichtkunst is mijn eenigst wijk,

Zij freest gestaeg mijn ziel, het zij ik schrijve of zing,

In dichtbespiegeling.

Wat

Wat baat, dat ik mijn' rijkdom tell',
De schraapzucht ten geval,
Daar niets van worden zal:
Ik blijf liever in mijn diepen cel,
Zoo lang de lust mij streelt, het zij ik schrijve of zing,

In dichtbespiegeling.

Hier zit ik peinzend vrolijk, blij,
En smaak de grootte vreugd,
De speelpop van de jeugd,
Hier heb ik VONDEL aan mijn zij,
De Noordstar van mijn geest; het zij ik schrijve of zing,

In dichtbespiegeling.

Hier is ANTONIDES mijn licht,
De Fakkel van 't gemoed,
Die mijne dichtlust voedt,
En HOOFD, de praal van 't Nederlandsch dicht,
Mijn lust, mijn roem, mijn eer; het zij ik schrijve of zing,

In dichtbespiegeling.

Hier

Hier staat de gantsche dicht'ren-rei,

Die Neerland in den schoot,

Verengelt en vergoëdt,

En kweekt en voedt: de Poëzij

Blijft hier mijn grootste vreugd, het zij ik schrijve of zing,

In dichtbespiegeling.

O grootste dichtkunst! voer mijn ziel,

Langs goude starren paens

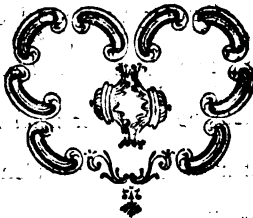
Ik kleef U eeuwig aan,

Zoo lang mijn brooze levenskiel

Bestaanbaar blijft; het zij ik schrijve of denke, of zing,

In dichtbespiegeling.

M. H.

OP HET

TWEEDE EEUW-FEEST

VAN

LEIJDENS

HOOGESCHOOL

Zoo eert men dapperheid: zoo weet men deugd te loonen:

Zoo strekt der Vad'ren moed tot voordeel hunner zoonen,

Hier in ons Leijdsch Atheen, daar deugd met wijsheid bloeit,

Daar vrijheid wordt geëerd, losbandigheid verfoeid.

Bischoplijk Utrecht moog' met groote Meesters prijken,

Bij elk, die vrijheid mint, moet het voor Leijden wijken,

Dat op een vrije grond met vrije rechten praalt,

Daar Geldersman, noch Vries, noch Groninger bij haalt.

Bleef Leijden bij dien roem na vier maal vijftig jaaren,

Mijn wensch is dat mijn God dien ouden bloey bewaare,

En elk hier, door zijn Geest, de waare wijsheid leer!

Zoo blijv' met weetenschap de godsvrucht hier in eer

Zoo

50

Zoo bloeij de schrand're reij van Leijdens Profesoren;

Zoo meerd're het getal van die hunn' lessen hooren;

Zoo groei de welstand van de Vrijheids moeder-stad,

Zoo zij dit Leijden steeds de wijsheids bakel mat;

Hier, daar men Salem bouwt, moet men ook Waarheid achten;

In Themis kweekt scchoof steeds gerechtigheid betrachten,

In 't rijk van Aesculaap zij 't voord'ren staég bekend,

En, door Philosophié koomt onkunde aan haar end.

Hier blijke wat het zij Oranjes gunst te smaaken,

Hier zal geen vrijheids-min ooit Prinzen, Heide waaken,

Die Vader WILLEM eert heeft waarlijk vrijheidshefscroef

En die Oranje haat is Neerlands glorie dief.

De Leijdsche Pallas, die't nog menig hondet jaeren, oud is

Ter eere van mijn Worst, zich met Oranje blaeren;

Terwijl haar oude naam, tot aan des aardrijks end is

Zoo lang men eeuwen telt, roemruchtig zij bekend.

J. S.

MORGEN-ZANG,

T U S S C H E N

H A R M E N E N K R E L I S.

'T was Zomer, wen *Apol* zijn' fiere kleppers in
Den gouden wagen mende, en nauwlijks drie paar uren
Bij *Thetis* had gerust, toen *Harmen* blij van z'n
Zich heenen spoede naar den waardsten zijner buuren,
Naar *Krelis*, wien hij dus, aan morgen-zang gewend,
Al zijgende verrascht voor zijn' vercierten tēnt.

K R E L I S. (zingerde)

2 | Hoe verkwikt de Morgenstond,
Met haar' schitterende stralen,
Hooge bergen, diepe dalen
Met den dauw uit haaren mond.
Zij doet onze bloemtjens bloezen,
Liefde daalt tot onzent neer,
Daar de jeugd, haar feest ter eer',
Maagde-palmen strikt aan roozen,

En de nimfjens 't zulver kruid,
Daar zij palm en mirthen vlechten:
Aan de deur en vengsters hechten,
Onder 't speelen van de luit.
Ach! hoe kan mijn hart zich baaden
In een bron van minne-lust,
Als mijn mond mijn *Klaartjen* kuscht,
En 'k mijn lustjens mag verzaaden! . . .

Maar 'k merk, dat men mij hier bespiedt,
'K hoor gerisfel in de blaaderen
Neen, neen, 't gehoor misteidt mij niet,
'K zie mijn vriend, mijn *Harmen* naderen.

H A R M E N.

Zeg mij, *Krelis!* eens de reden,
Dat ik U zoo vrolijk vind,
'K was naar uwent toegetreden,
Om te zien, hoe wijf en kind
En mijn *Krelis* zelf het maakte,
Toen uw gulle morgen-zang,
Die mijn jeugdig hartjen raakte,
'T purper schilderde op mijn wang.

K R E L I S.

'T zijn voor U geen vreemde dingen,

Harmen! daar ik thands op zag,

'K dacht op onze wandelingen

Van voorleden pinxter-dag,

Toen ik met mijn Herderinne,

'T blonde *Klaartjen*, zeewaards aan

Stapte, met uwe Echt-vrindinne,

En mijn *Harmen* meê zag gaan....

Hebt gij lust aan herders-zangen,

Zet U hier dan bij mij neêr,

En ik zal uw toonen vangen,

Beurt'lings zingen, keer op keer.

H A R M E N.

'T zal mij meerder vergenoegen,

Zoo 'k na U mijn maat gedicht

Bij uw *siksen* toon mag voegen,

Daar ik voor uw zangen zwicht.

K R E L I S.

'K zal mijn vreugd in deze velden,

Bij het liefelijk gekweel

Van het pluim gedierte melden

Zo 'k mijn *Harmen* niet vervcel'.

H A R

H A R M E N.

Verveelen? *Krelis!* neen, gij zult mijn hart verblijden,
Nooit smaak ik grooter vreugd, nooit aangenaamer tijden.

Krijg Gij de ralsch-pijp vast, en speel van lieverleê,
Ik blaaze op deeze fluit, die 'k van een vlier-boom sneê,
Juist achter mijne hut, niet langen tijd voor dezen,
Om op mijn bruilofts-feest eens recht verheugd te wezen:
Hef aan: waar van zal 't zijn?

K R E L I S.

Wel van mijn halsvrindin

Het eerst, die met ons ging, en die ik eeuwig min;
Eer zie men in een Kraai de blanke Zwaan verkeeren,
Eer zal de Leeuw en 't Rund één' klaverweide afscheeren,
En 't Veld-konijn een Fret ontrusten in zijn hol,
De Leeuw'rik zwemmen, en een onderaardsche Mol
Voortteelen in de kruin der rijzige eikenboomen,
Het tint'lend starrenheir neêrstorten in de stroomen,
De Miertjens zorg'loos zijn, de Nachtegaal den zang
Verleeren, en in 't bosch, vrijwillig, buiten dwang
Stilzwijgen, en het gras de makke schaapiens eeten,
Eer ik mijn trouwe min voor *Klaarijen* zal vergeten.

Koom: zingen wij, hoe gij met uwe harten-trekster,

Het voorwerp uwer min,

En ik, beneevens U, en mijne liefde-wekster

Mogt wand'len, eens van zin;

Wat was 't gezelschap zoet! hoe vroolijk! hoe te vreden!

Elk wandelde vernoegd met zijne herderin,

Zoo minzaam in haar taal, zoo juist-gevormd van leden,

Den schoonen lust-hof van den ouden *Damon* in,

H A R M E N.

'K ben te vreden: laat eens hooren,

Hoe gij op uw fluit van vlier

Speelen kund, 't zal mij bekooren

Want wij zijn als vrinden hier.

K R E L I S (zingerde.)

Lieflijk uurtjen, vrij van kommer,

Vrij van droefheid en verdriet,

Als ik wand'len mogt in 't lommet,

Daar men druk en zorgen vliedt,

Daar de oranje-boomtjens bloeijen

Met een aangenaame geur,

Daar de bloemtjens weelig groeijen,

De oogen streelen door haar kleur.

K R E-

K R E L I S.

Daar het water uit fonteinen
Lieflijk opspringt uit den grond,
Daar de schichtige konijnen
Vrolijk hupp'len in het rond.

H A R M E N.

Toen ik naar de zee mogt wand'len,
En langs heuvel, berg en dal
Met mijn *Krelis* vrij kon hand'len
Tot ik weérkwam aan mijn stal.

K R E L I S.

Toen ik (schoon mijn kleine *Saartjen*
'T huis bleef bij de knechts en meid)
Wandelde met lieve *Klaastjen*,
Die zoo vaak mijn ziel verblijd.

H A R M E N.

Zedert mij de trouw verëende
Met mijn lieve halsvrindin,
En zij mij haar hart verleende
Tot belooning van mijn min,
Smaake ik all' de aanvalligheden
Van haar minzaam onderhoud,
En haar lief gevormde leden
Waarder dan het fijnste goud.

Moet ik eens haar bijzijn derven,
Om mijn werk op 't land te doen,
'T valt mij harder dan te sterven,
Maar 'k herleef weêr door een zoen.

K R E L I S.

O bevallig herders leven,
Hoe verrukt gij mij het hart!

H A R M E N.

'T kan me alleen genoegen geeven,
'T speent me alleen van druk en smart.

K R E L I S.

Wat is 't leeven zonder vrienden?

Zonder minzaam onderhoud?

'T is als de oogen van een' blinden,

Als een tafel zonder zout.

Waare vrienden, eens van zinnen,

Die de blanke deugd bekoort;

Zijn van buiten als van binnen,

Nimmer toornig om een zwaard.

Achting vol van valsche trekken,

Liefde vol van vleijerij

Is een speelpop voor de gekken,

Gulle Landman spot 'er bij.

Dat

Mogt die vriendschap ons vertieren,

Harmen en zijn frische *Kee*,

Mij en *Klaagtjen* met ons vieren,

Hemel! hoor mijn reine beê.

H A R M E N.

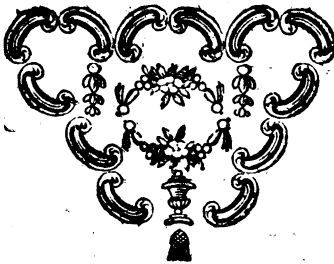
Dit is 't heil, dat wij beminnen,

Gij, ontheft mijn ziel van smart:

Waare trouw heerscht in mijn' zinnen,

En oprechtheid in mijn hart.

J. S.

W O N-

WONDERLIJK GEVAL.

De Vorst van 't luchtgewelf schieen met vergulde glansen

Aan 's hemels hooge transen ,

Zijn blanke zuster was in 't purper-rood gekleed

En tot de reis gereed.

Thands blonk het starren-heir, die trouwe lijf-trawanten,

Als zuiv're diamanten.

De vloer van 't ruime veld was overal bespreid

Met keurig bloem-tapijt.

Het pluim gedierte zong en huppelde op en neder.

Bij 't ziel-verkwikkend weder.

De zilver-blanke Maas droeg vrolijk, fier en vlug

De sloopjens op haar rug.

Men hoorde 't gantsche koor van Bacchus lievelingen.

Op schorre wijzen zingen.

Gij vond geen Bestevaër, eerwaardig door zijn baard,

Zich warmen bij den haard.

Het spinnewiel stont stil, de vrouwtjens gingen wand'len,

De Jooden 't zaamen hand'len.

Men

Men zag en jong en oud in 't allerbest gewaad

Geduurig op de straat.

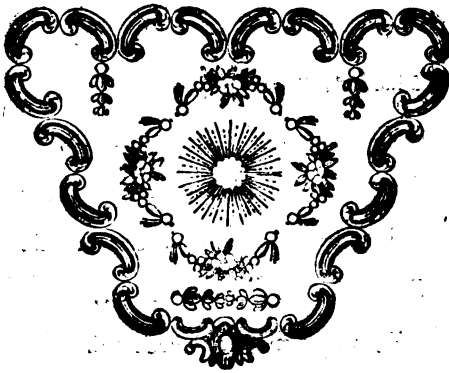
De nooit vernoegde zorg, die dikwerf ons doet zuchten,

Moest uit de huizen vluchten.

'T was held're zonnenschijn, men zag geen regen-plas

Toen ik te Dordrecht was.

J. G.

DE

DE
L O F
DER
CHOCOLADE.

Ganimeed schenkt Gode-dranken

In den beker van *Jupijn*.

Bacchus doet de beste klanken

Van een *Dichter* luchtig-zijn.

Maar als ik mij mag verzaaden

Aan een gulden vrienden-disch;

Met een ketel *Chocolaade*,

Dan houde ik mijn' geesten frisch.

Echter kan zij mij versterken,

Zij verwekt bij mij geen gal.

Maar wel ijver om te werken,

Chocolaade is hemel-val.

Zij verwarmt de koude leden

In het stille boek-vertrek

Tot ik mij, nu wel te vreeden,

Met mijn wolle deeken dek.

Dan

Dan doet Chocolaad mij zweeten,

En ik slaap al zachtjens in;

Daar ik van bezwaarder eeten

Nooit kan rusten naar mijn zin.

'K laat dan zonder ongenoegen

Voor de Goden de ambrozijn,

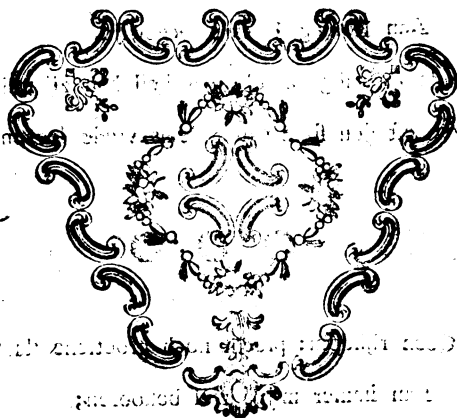
'K zal mij liefst bij zulken voegen,

Daar men niet voor zwijmet-wijs,

Maar voor zulke winter-dranken

Hupsche vrienden moet bedanken.

J. S.

D E

D E
K R I S T E N
H E R D E N K E N D E
's W A E R E L D S I J D E L H E I D.

Van aardfche zorg en ramp' ontlaagch,
Van tegenheên en druk bevrijd,
Heb ik gerust mijn' leevens dagen
Aan Koning J e s u s toegewijd.
Wat zal de onzaalige aard', wat heil kan zij mij geeven?
Niets overtreft den staat van Salêms vrede-leeven.

Geen rijkdom; pracht noch grootfche staat
Kan immer mijne ziel bekooren;
Dewijl het alles rasch vergaat,
'T geen eenmaal werdt uit niet gebooren.
'Er is geen vreugd, geen heil, geen hoogfte goed op aard',
Niets zaligs vindt men hier, dat 't hemelfche evenaart.

Hoe

Hoe blijven dan de stervelingen.

Aan 't aardfche goed zoo nauw verkleefd?

'T schijnt, of bij de ondermaansche dingen

Hunn' ziel en zin voor altoos leeft.

Eén oogenblik met God, het vleekelooze Wezen.

Is mij oneindig meer, dien mensch en eng'len vreesde.

Het is vergang'lijk wat men ziet,

Niets kan bestaan op 's waerelds kringén,

'K hoor onder ed'ler rijks-gebied,

'K hoor onder zaal'ge hemellingen.

Af voer mijn ziel, wsn die van 't lichaam scheidt,

Geduchte God! om hoog, bij U in heerlijkheid.

Mág ik mijn zalig lot herdenken,

De blijde hemel licht mij toe:

Het schijnt of de eng'len mij reeds wenken,

Ik ben dit brooze leeven noôt

Triomf! zij staan gereed, mijn ziel komt telkens nader,

O dood! ik triomfeer, God is me een lievend Vader!

E

Maet

Maar hoe! . . . bedriegt mij thands het oof?

Ik zie de geesten om mij zweeven,

Hoe blinkt dit diamante koor

In schitterend kroone goud gedreeven.

O zaligheid, o vreugd, verrukking staa me bij!

Wat eeuw'ge heerlijkheid, wat hemel-melodij!

Hoe zou het Mesech dit bevatten,

Zij kent noch schat vermaak noch vreugd,

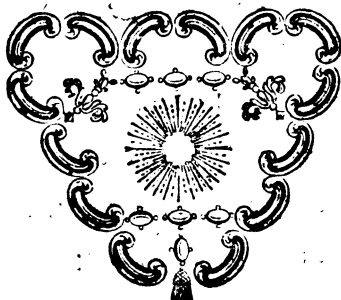
Noch eeuw'grijke hemelschatten,

Het loon van waare en zuiv're deugd.

Al 't waereldsch goed, hoe schoon, kan in geen luister haalen

Bij den saphieren grond der gouden hemel-zaalen.

P. M.

D E

OPRECHTE TROUW.

Wie vergezelt vol-moed alle onze levensdagen?

Wie mint eendrachtigheid, het allerdiërste pand?

Wie draagt een myrten-tak in haare Regtehand?

Wie doet ons naar de Deugd en blanke Godsvrucht vraagen?

Wie helpt ons met geduld de zwaarste smarten draagen?

Wie is door 's Hemels Heer op 't aardrijk zelf geplant?

Wie maakt de helsche nijd, die vloekharpij, te schand?

Wie is met ons verheugd, wie treurt, wanneer wij klaagen?

Wie houdt ons eeuwig vast met een fluweelen band?

Wie is des Heeren lust, het sieraad van een Land?

Wie poogt steeds onvermoeid de vrede na te jaagen?

Wie wordt door 's Duijvels zaad gestadig aangerand?

Wie is de hel ten spijt door list nooit overmand?

Wie toch? *Oprechte Trouw*, ons innigst zielbehaagen?

J. G.

H E T
O N G E L U K K I G
P A A R D - R I J D E N .

Laatst toen ik zat te paard, van Stad tot Stad gereeden,

Had ik door 't schommelen van mijn leden,

Door 't springen van het paard al vrij wat uitgestaan;

Ik vaderde de Stad met mijn gebuurden draver,

Door weiland, met bewasfen klaver,

Waar door het arme dier onmoglijk heen kon gaan,

Nu gaf ik hem de spoor, dan zweep, en kwispelflagen,

Die zulke knollen niet verdraagen;

Of loopen, wild en woest langs berg, en bosch, en dal;

Ik kon het wilde paard niet temmen,

Toen, toen 't schuimbekkende zag in het water zwetmen

Twee Ecajes, Wat geval?

Hij stijgert hoog en laag, dan voor, dan achter over,

En rent al stijgend naar het lover,

Daar hem de lust naar trok, door honger aangetast:

Rasch komt een arme man, daar hij zijn smaak verzaade,

Gaa, zegt hij, naar de Stad U leegen pens-zak laaden,

Daar bier mijn klaver wast,

Mijn

Mijn paard, hier door verberd, schud de ooren dat ze drillen,

Wie zou geen malfche klaver willen?

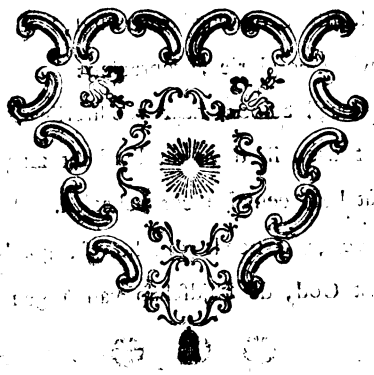
En loopt geheel verstoord, door klei, door hard en bol,

En grinnikt onverzaagd, terwijl door 't harde treden

Mij hoed en jas, er sweep, en toom, er zaël omgleden,

Neoit huur ik weder een kool.

M. H.

de

+ 2 3

A A N

A A N D E
B E M I N N A A R S
D E R
D E U G D.

O braaven! die de deugd bemind,
En haatlijke ondeugd overwind,
Zult wis met glorie zegepraalen:
De deugd beloont haar voedsterling,
(Tot wien ik thans dit lierdicht zing'),
En laat hem eeuwige eer behaalen.
De deugd is steeds zijn hoogste goed,
Naast God, de blijdschap van 't gemoed.

Gij smaakt het beste heilgenot,
In 't minnen van de deugd, door God,
Het gaëloos, eeuwig Opperweezen!
God zelf heeft deeze deugd gesteld
Tot sieraad van een Kristen held;
Laat hier dan de ondeugd billijk vreezen;
De deugd verduurt de bleekè nijd,
En siert het hoofd met heerlijkheid.

De deugd bezielt der burg'ren hart,
Daar 't aller ondeugd moedig tart,
Zij treên op versch bedauwde roozen;
Langs 't pad van nooit gestoorde vreugd,
Heeft niet de waare en zuiv're deugd
Het uitterste geluk gekoozen?
O ja, beminnaars van dat heil,
Uw' keuze kent noch maat noch peil.

Is 't zoo, en is de deugd uw' last,
Van welvaart nimmer moê gekust,
Gaa voort rechtaarte en ed'le braaven!
Het somb're graf, de bitt're dood,
Zijn U in stervens nood geen nood,
Al word uw romp in 't stof begraven;
Uw deugd-gewijde glorie-naam,
Leeft hier op aard' noch door de Faam.

Ei! leest gij die de deugd bemind,
En haatlijke ondeugd overwind,
Den inhoud der papiere wichtjens,
Die uit ons brein zijn voortgeteeld,
Hoe kunstloos onze Cijther speelt
Ziet gij uit deeze kreup'le dichtjens.
De deugd, de dichtkunst zette ons aan,
De deugd doet ons die toonen slaan.

M. H.

D R U K - F E I L E N .

- Bladz. 1 reg. 18 *staat* mist *fees* mist.
- 2 — 19 *staat* schenk*d* lees schenk*t*, en vervolgens in alle de tweede perfoonen der werkwoorden, in dit vers voorkomende.
- 3 — 40 *staat* dichtkunn*st* lees dichtkunn*t*.
- — — 54 *staat* wordt lees word*t*.
- 8 — 7 *staat* KRISTUS lees KRISTUS.

Den Leezer wordt bericht, dat de Leden, na het afdrukken van 't eerste blad, verkozen hebben hunne eigene spelling te volgen, waarom men de ongelijkheid in dezelve gelieve te verschoonen.

